

ventionen jo virkelig er grundlaget for en mere rationel behandling af asylansøgninger i hele Europa, hvor man tilmed for første gang får overholdt menneskerettighedskonventionen, flygtningekonventionen og torturkonventionen.

Kl. 11.25

Så lød der desværre en pinlig røst fra den juridiske tjeneste. 14 lande, sagde man, og der gik det igen op for mig: Det var jo rigtigt nok, at alle var enige, men Danmark var ikke med. Det tog så 2 år for Danmark at komme med, og kommissær Vittorino kan bekræfte, at jeg har plaget ham om det, hver eneste gang jeg har set ham.

Den norske minister har skældt Danmark ud. Hun har anklaget os for, at det måske var, fordi vi ikke gerne ville have, at der blev sendt nogle fra Norge til Danmark, at vi ikke havde tiltrådt, og at vi ikke var med i Eurodac, for Norge var jo med før Danmark, og Island var med før Danmark.

Men jeg har forsikret hende om – jeg har skrevet til hende i går – at nu ligger det i Folketinget, og at vi har førstebehandling, og at jeg har gjort alt, hvad jeg kan, og det tror jeg også hun tror på.

Så dette er forklaringen på, at jeg ikke har noget manuskript med. Jeg kan det forfra og bagfra i søvne. Jeg har ævlet og bævlet – undskyld, hvis jeg siger det, men det må man vist godt sige om sig selv – og vi har brugt, jeg ved ikke hvor mange kræfter på det, også mine embedsmænd var ved at blive syge af det til sidst.

Nu ligger det her i Folketinget, halleluja – det må man godt sige, tror jeg – og så håber jeg, at det kan tiltrædes af et bredt flertal, og jeg er utrolig glad for, at det tilsyneladende er tilfældet.

De retssikkerhedshensyn, som der er blevet spurgt til, er nøjagtig dem, der blev spurgt til i Europa-Parlamentet for 10 år siden. Jeg vil meget gerne give et godt svar på det, for jeg mener, at begge direktiver er fuldstændig vandtætte på det punkt, og det har jeg intet imod at man får sort på hvidt i udvalget.

Så vil jeg bare til sidst sige med hensyn til det overstatslige element, at vel har EF-Domstolen en mulighed for at påvirke den danske afgørelse, men det er jo noget, vi selv har bestemt, så det ændrer intet ved det mellemstatslige, at EF-Domstolen kan afgive en præjudiciel udtalelse, som den danske domstol skal følge. Det er jo den danske lov, der siger, at den danske domstol skal følge den udtalelse, så det er et rent mellemstatsligt foretagende. Det har taget tid, fordi det

er mellemstatsligt, men nu er det der, og så skal vi være glade for det.

Formanden:

Tak til integrationsministeren.

Der er vel visse frihedsgrader i forretningsordenen, når man giver sig selv en karakteristik.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 1:

Forslag til folketingsbeslutning om obligatorisk tilbud om behandling til ofre for vold i hjemmet og udøvere af vold i hjemmet.

Af Jann Sjørnsen (KD) m.fl.
(Fremsat 7/10 2004).

Forslaget sattes til behandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Vold er en alvorlig hændelse for den person, som det går ud over. Det er derfor vigtigt, at vi i fællesskab bestræber os på at begrænse volden og ikke mindst hjælpe de personer, som bliver ramt af volden. Jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at volden i hjemmet ikke kun skal følges op med straf og bortvisning af udøvere af vold i hjemmet, men også med rådgivning, behandling og andre hjælpemuligheder for offer og voldsmand, så de negative konsekvenser af volden bliver minimeret og årsagerne til volden bliver afhjulpet.

Det er også derfor, regeringen har prioriteret indsatsen mod vold højt. Regeringen vedtog jo i marts 2002 en handlingsplan til bekæmpelse af

vold mod kvinder: Handlingsplanen er udarbejdet af en tværministeriel arbejdsgruppe bestående af Ligestillingsafdelingen i Justitsministeriet, Indenrigs- og Sundhedsministeriet, Integrationsministeriet og Socialministeriet.

Handlingsplanen fra 2002 har fire primære indsatsområder: støtte til ofrene, aktiviteter rettet mod voldsudøveren, aktiviteter rettet mod fagpersonale og viden og information. Endelig blev der afsat 3 gange 10 mio. kr. til handlingsplanen under satspuljen for 2002, men samlet 100 mio. kr. til området, når vi regner tilskuddene til krisecentre m.v. med.

Kl. 11.30

Der er rigtig mange initiativer i handlingsplanen: Oplysningspjecer til kvinderne på fem forskellige sprog; der var en landsdækkende kampagne, »Stop volden mod kvinder«, med plakater og skilte, som løb af stabelen; der er en hjemmeside med hotlinenummer, links til krisecentre og andre relevante dokumenter; en hotline med direkte adgang til krisecentrene; efteruddannelse af medarbejdere på krisecentrene; behandlingstilbud til de voldsudøvende mænd; der er en lov om bortvisning; der er tillhold uden forudgående varsel; en oplysningskampagne for fagfolk; en kortlægningsundersøgelse af voldsramte kvinder, som beskriver deres sociale baggrund, samt mønstre omkring volden; årsstatistik om børn på krisecentre; undersøgelse af undervisning i vold mod kvinder og undersøgelse af særlige problemer for voldsramte kvinder med handicap; og endelig udlevering af overfaldsalarmer til voldsramte kvinder. Så en række initiativer er altså sat i værk i forhold til at sætte ind på området.

Den nuværende handlingsplan udløber ved årets udgang, og der vil blive udarbejdet en ny 4-årig handlingsplan, der løber fra 2005 til 2008. Primo 2005 lanceres en ny 4-årig handlingsplan, og indsatsen vil fortsat basere sig på støtte til ofrene og især fokusere på forebyggelse, på dialog med mænd og på vold mod etniske kvinder.

Som opfølgning på LOKK's rapport fra 2003 »Når drømme bliver til mareridt« har jeg bl.a. iværksat en undersøgelse eller nærmere en udredning af danske mænd, som udøver vold mod ægtefæller af anden etnisk baggrund end dansk. Ægteskaberne er oftest kommet i stand via forskellige former for organiseret kontaktformidling, dvs. gennem ægteskabsbureauer, annoncer på internettet eller mere eller mindre organiserede ferieophold. Den undersøgelse forventes at blive færdig i løbet af november 2005.

Der er også iværksat en undersøgelse af vold i familien med fokus på voldsudøveren, fordi der er brug for mere viden om, hvorfor mænd er voldelige. Forskningsprojektets formål er at belyse årsagerne til og konsekvenserne af vold i familien med specifikt fokus på voldsudøverens baggrund samt behandlingen af voldsudøveren. Den undersøgelse forventes færdig i april 2005.

Vi har indført den såkaldte Østrigmodel i Danmark, idet det fra den 1. juli i år er blevet muligt at kunne bortvise voldsudøveren fra hjemmet i op til 4 uger. Der er mulighed for forlængelse af bortvisningen i de tilfælde, hvor man skønner, at det er nødvendigt. Det vil give tryk og ro i familien til at komme videre, både i forbindelse med en eventuel senere skilsmisse og også, hvis der skal sættes behandling eller andet i værk.

Hvis en voldelig mand bliver fjernet fra hjemmet, må alvoren gå op for ham, så han forhåbentlig bliver modtagelig for at kunne ændre sin adfærd. Han kommer måske i behandling i projektet Dialog mod vold, som siden 2001 har været en del af regeringens handleplan til bekæmpelse af vold mod kvinder og indsatsen mod vold i familien særlig med henblik på den mandlige voldsudøver.

Projektet Dialog mod vold blev oprindeligt iværksat som et forsøgsprojekt i København med udvikling af behandlingsmetoder til voldelige mænd. Under de igangværende satspuljeforhandlinger har der været bred enighed om, at vi gerne vil opruste indsatsen over for de voldsramte og derfor udvide projektet med to satellitter i Århus og Odense, så endnu flere voldelige mænd får mulighed for at komme i behandling for deres uheldige tendenser.

Men det er ikke nok. De indhøstede projekterfaringer har vist, at der også er behov for at behandle de voldsramte kvinder. Derfor vil projektet blive udvidet til også at omfatte denne gruppe, og der vil blive afsat midler til en opgradering af den sociale indsats i kommunerne.

Det er af afgørende betydning for regeringen, at der netop gøres en indsats for at bryde volds-cirklen, og regeringen vil på denne baggrund bl.a. vurdere muligheden for at anvende behandling for den voldelige adfærd som et vilkår ved betinget straf for vold.

Forslagsstillerne nævner i deres bemærkninger til forslaget problemet med bolig til de bortviste. Jeg vil sige hertil, at jeg ikke tror, at problemet er særlig stort, når der henses til, at kun et meget begrænset antal personer indtil nu er ble-

vet bortvist af politiet efter reglerne om bortvisning. Det begrænsede antal vil derfor kunne indeholdes inden for de gældende pladsrammer på § 94-institutionerne, altså forsorgshjemmene.

Det er endvidere min opfattelse, at en bortvist person næppe står øverst på listen til en bolig, når der henses til alle andre, eksempelvis børnefamilier, der har behov for en bolig. Men når det er sagt, vil jeg gerne give tilsagn om selvfølgelig at følge udviklingen på området.

Kl. 11.35

Med henblik på at sikre, at de voldsramte kan blive boende i lejligheden, vil jeg fremsætte forslag til ændring af lov om leje, lov om almene boliger og lov om individuel boligstøtte, således at en lejer ikke uden sin husstands samtykke kan opsige, fremleje eller bytte lejemål, der tjener som husstandens bolig, så længe en afgørelse om bortvisning af lejer har virkning. Husstanden skal samtidig med frigørende virkning kunne betale huslejen.

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg synes, det er rigtig godt, at vi fastholder fokus på problemet, men dels er der altså taget en række tiltag, dels fortsættes der næste år med endnu en handlingsplan for de kommende 4 år for at styrke indsatsen for bekæmpelse af vold.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg vil bare spørge socialministeren i forbindelse med den der lange opremsning, som socialministeren kom med, af forskellige udmærkede tiltag, om Socialministeriet ikke var bekendt med de tiltag, da de til det lovforberedende udvalg, der har siddet i forbindelse med bortvisning, sagde, at man ikke umiddelbart har ressourcer til rådighed til den indsats, den sociale støtte, som udvalget rent faktisk siger er helt nødvendig, for at loven om bortvisning kommer til at virke. Der har Socialministeriet som den største tilståelsessag, jeg længe har set, jo sort på hvidt skrevet: Det er der ikke ressourcer til.

Er det ikke korrekt, at de tiltag, som ministeren nævnte, var Socialministeriet bekendt på det tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jo, og jeg synes jo netop, at det er vigtigt at fremhæve alle de tiltag, der er taget, for at vise spændvidden i indsatsen for bekæmpelse af vold.

Det, man jo så altid kan diskutere, er yderligere tiltag eller flere midler på området til at forstærke indsatsen på de enkelte områder. Som jeg også var inde på, er der jo nu overvejelser i gang om handlingsplanen for de kommende 4 år i forhold til indsatsområder. Og specifikt fremhævede jeg projektet Dialog mod vold som et godt eksempel på, hvor der under satspuljeforhandlingerne har vist sig bred politisk enighed om at bakke op om, at man kan udvide dette projekt.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg takker for bekræftelsen. Men vil ministeren så ikke godt forklare mig, hvorfor Socialministeriet selv skriver til det lovforberedende udvalg, at man udmærket godt er klar over, at det her ikke er nok? Alle opremsningerne til trods skriver man selv: Vi ved godt, at det ikke er nok.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jamen jeg vil jo som sagt netop lancere en ny handlingsplan for de kommende 4 år til bekæmpelse af vold med fokus på de indsatsområder, som jeg har nævnt. Jeg er meget bevidst om, at der skal mange forskellige initiativer til med henblik på at gøre en indsats på området, hvor jeg nok synes, at et af de vigtigste områder er at forebygge det, at mænd slår; det, at hjælpe mændene videre fra det at slå. Og derfor fremhæver jeg specielt projektet Dialog mod vold, som jeg synes er et af de gode indsatsområder.

Jeg hilser det velkommen, at der er mulighed for at finde bred opbakning til, at der også afsættes ressourcer på området, så vi netop kan forstærke indsatsen.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg vil godt høre i forbindelse med regeringens afvisning af Kristendemokraternes beslutningsforslag, hvad det præcis er for punkter, regeringen ikke kan støtte i det beslutningsforslag, der er fremsat.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Som jeg tror det fremgik af min besvarelse, mit indlæg med alle eksemplerne, synes jeg, vi har taget en række tiltag på området, og vi forbereder en ny handlingsplan. Så jeg synes i allerhøjeste grad, at regeringen har fokus på de problemer, som fremgår af beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg lyttede selvfølgelig med interesse til ministerens besvarelse af det her beslutningsforslag.

Der er da taget mange initiativer, det vil jeg også godt anerkende, og nogle er taget i samarbejde med Folketingets partier i relation til satspuljeforhandlingerne osv. Men hvad er det helt principielt, regeringen har imod de tre pinde i Kristendemokraternes beslutningsforslag, ud over at man selvfølgelig kan få en ressourcemæssig diskussion, og at der er gennemført en lovgivning, som man så ikke er villig til at følge op i praksis, sådan som Strafferetsplejeudvalget i øvrigt anbefalede at man gjorde, før loven blev vedtaget sidste år?

Hvad er det helt principielt, man ikke kan støtte i det beslutningsforslag, der er fremsat?

Kl. 11.40

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Der er som sådan ikke noget, jeg direkte har imod det, der fremgår af beslutningsforslaget, men mit svar er, at jeg synes, vi har taget fat på det og netop følger op på de tre punkter, som fremgår af beslutningsforslaget.

Tager vi ønsket om tilbud om konkret hjælp og om rådgivning og beskyttelse til ofre for vold i hjemmet, så er der en række initiativer – jeg nævnte mange af dem – der netop går på rådgivning og hjælp som initiativer, der indgår i den nuværende handlingsplan.

Der er tilbuddet om behandling af personer, der er bortvist ifølge lov om bortvisning osv. Der er behandlingstilbuddene, som jeg netop også har særlig meget fokus på, fordi jeg synes, det er det, der i den grad bringer os videre, og som forebygger på området. Og så er der forslaget om flere botilbud til personer, hvor jeg jo understregede, at jeg faktisk synes, at muligheden er der; der er plads på forsorgshjemmene, og dermed er det også dækket ind.

Så jeg har ikke noget imod de områder, der bliver peget på i beslutningsforslaget, jeg synes bare, at regeringen rent faktisk har taget en række tiltag på området og faktisk følger dem op.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg skal bare være sikker på, at jeg har forstået ministeren helt korrekt.

I modstrid med de anbefalinger, der ligger fra dem, der har forstand på det her, om, at det er

vigtigt, at der er nogle gode tilbud, når mændene er blevet bortvist, netop for at forebygge, at de går tilbage og begynder at slå igen, så er ministerens svar, at de skal ind på herbergerne rundt omkring, og så skal de få sig en seng der. Er det det tilbud, som ministeren har? Det er mit ene spørgsmål.

Mit andet spørgsmål drejer sig om børnene. Så vidt jeg hørte ministerens tale og de svar, der hidtil er givet, så har der ikke været ét ord om børnene. Det har været en hård kamp at få fokus på børnene i forhold til krisecentrene. Når nu man går over til, at fremover skal kvinder og børn blive i lejligheden, hvad vi jo også har støttet, er der så overhovedet ingen tilbud til de børn, ingen, der skal tage sig af de børn, som kan være i dyb krise, og hvor moren er i dyb krise og ikke har overskuddet til at tage sig af dem?

Har ministeren ikke et eneste bud på, hvem der egentlig skal sørge for børnene?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har absolut fokus på børnene, for jeg synes, det er nok så vigtigt at huske på, at der faktisk er omkring 29.000 børn, der oplever den her vold – typisk, at faren slår moren. Der er 40.000 kvinder, der bliver slået af deres partner, og der er 69.000 kvinder, der bliver udsat for vold. Så det er jo nogle ret barske tal.

Jeg er meget optaget af, at vi også har øje for børnene, og det indgår jo også, bl.a. i behandlingstilbuddet Dialog mod vold, hvor man ser på hele familien og på, hvordan familien kommer videre.

Som jeg var inde på i mit indlæg, er der jo også en erkendelse af, at man også er nødt til at hjælpe offeret videre; kvinden bliver også nødt til at have et tilbud om behandling for at kunne komme videre med sit liv og dermed jo også få det til at fungere sammen med børnene.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Men igen: Manden bliver smidt ud af sit hjem, og han skal gå hen på et herberg med stor risiko for, at der ikke er nogen, der tager sig af ham, og man risikerer så, at han vender tilbage til hjemmet. I hvert fald er der ikke noget arbejde, der går i gang med at prøve at tage sig af ham, for at han kommer i noget behandling med det samme.

Det kan være, hvis han på et tidspunkt bliver dømt og får en dom for vold, at der sker noget,

men i hele det lange tidsrum indtil da sker der intet.

Og hvis det nu er en, der fortsat skal se børnene, for børnene vil som regel have et behov for også at se deres far, så er der heller ikke noget som helst, for hvor skulle de se ham henne? Hvem er det, der tager sig af at sikre det?

Så kan jeg høre, at der er nogle forskellige projekter, hvor man skal overveje at tage sig af familien som helhed, men der er ikke nogen, der umiddelbart midt i krisen, hvor politiet kommer og henter far, har det ansvar at komme ud og tage sig af kvinden og børnene og snakke med dem og sørge for, at man får fundet ud af, hvordan man tackler den nærmeste fremtid, hvad man gør derefter, tager sig af, at der er en kontakt til børnehaver osv., finder ud af, hvad der skal ske.

Det indgår slet ikke i ministerens overvejelser, at det burde man sikre, sådan som eksperterne også har peget på.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Bortvisning vil foreløbig gælde i 4 uger med mulighed for forlængelse. Og jeg synes, det er rimeligt, da der er plads og mulighed for det, at den bortviste da kan opholde sig på § 94-institutioner, altså forsorgshjemmene, frem for eksempelvis at tage pladsen fra en anden familie, der har brug for et boligtilbud. Det er en midlertidig løsning, og derfor synes jeg også, det er rimeligt, at det er det tilbud, der gør sig gældende.

Jeg ved ikke, om fru Line Barfod simpelt hen bare ikke vil høre efter, men jeg har jo netop meget fokus på behandlingstilbuddene og på den samlede indsats over for familien.

Som jeg har understreget, bliver bl.a. projekt Dialog mod vold udvidet til nu også at blive etableret i Århus og i Odense, og det er jo for at kunne give tilbud til endnu flere mænd om at komme i behandling, ligesom jeg i den kommende handlingsplan vil have særligt fokus på netop behandlingstilbuddene.

Kl. 11.45

Derudover indgår jo, at personalet på krisecentre også er blevet uddannet til, hvordan man hjælper børnene, der er uddannelse af det faglige personale, så der er en lang række af initiativer, hvor det netop også er med henblik på at sikre, at børnene bliver hjulpet videre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til socialministeren. Så er det hr. Flemming Møller som ordfører.

Flemming Møller (V):

Det er glædeligt at konstatere, at opbakningen til regeringens handlingsplan til bekæmpelse af vold er så stor, at Kristendemokraterne nu ønsker at forcere processen. Det må man tage som udtryk for, at et af formålene, nemlig at sætte fokus på problemstillingen, er lykkedes ganske godt.

Venstre lægger stor vægt på at sikre familierne mod disse ulykkelige tilfælde af vold. Vi står bare med det problem, at årsagerne ikke er belyst tilstrækkeligt. Venstres opfattelse er, at vold i hjemmet er et symptom på mange forskellige ulykkelige forhold og bestemt ikke altid er årsagen i sig selv.

I projekt Dialog mod vold er der bl.a. iværksat en undersøgelse og kortlægning af de grundlæggende årsager til problemet. Det er jo helt afgørende, at vi kender årsagerne, hvis vi skal yde en målrettet indsats, ellers kommer vi let til at bekæmpe symptomerne i stedet for det egentlige problem. Fysisk vold er jo ikke den eneste måde at være voldelig på.

Denne kortlægning, som er helt afgørende for, hvilke foranstaltninger vi bør sætte i værk, forventes færdig i april 2005. Det er der jo ikke lang tid til. Det er derfor Venstres opfattelse, at vi bør afvente resultatet af undersøgelsen, før vi iværksætter tiltag ud over det, der allerede er sat i værk. Det kan godt tænkes, at undersøgelsen netop giver anledning til at iværksætte de tiltag, der her foreslås, men den kan også give anledning til noget helt andet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Sandy Brinck som ordfører.

Sandy Brinck (S):

Hjem er der, hvor man bør kunne føle sig tryk. Vold i hjemmet er ikke alene i antal et stort problem, det er i sin substans frygteligt, at hjem for nogle er det mest utrygge sted af alle steder, stedet, hvor trusler og fuldbyrdet vold foregår i ly af privatliv, ligusterhæk og villa. Mange mødre må flygte fra deres hjem sammen med børnene og søge beskyttelse i krisecentre eller hos venner og familie.

Socialdemokraterne støttede den lovændring, som gjorde det muligt, at kvinder og deres børn kunne blive i hjemmet, og at det i stedet var

voldsudøveren, som blev forvist fra sit hus. Vi sagde dengang som nu, at vi synes, det er en god mulighed, men at behovet for social støtte og hjælp dermed ikke bliver mindre, tværtimod bliver det måske større, og det bliver i hvert fald anderledes.

Det daværende lovforslag om bortvisning byggede på en betænkning fra Strafferetsplejeudvalget, som netop pointerede behovet for social støtte til disse hjem, og stor var min overraskelse og forargelse, da socialministeren svarede, at der ikke umiddelbart er ressourcer til rådighed for socialforvaltningerne til den indsats.

Hvad forestiller man sig i regeringen? At man forviser manden, og når han vender hjem, er alt lykkeligt? Ja, ministeren siger endda i sin besvarelse, at så må alvoren gå op for ham, lærestrengen skal såmænd nok gøre ham mindre voldelig! Jeg forstår det ikke. Har voldsudøveren bare brug for den tænkepause? Nej, voldsudøveren har brug for behandling, mor og barn har brug for støtte for at komme ud af den krise.

Jeg synes, at regeringen udviser en hånlig navitet i forhold til et så alvorligt område. Socialministeriet konstaterer altså blot, at det er der ikke penge til – og det oven i købet, når det udvalg, som lavede det forberedende arbejde til loven om bortvisning, påpegede, at uden den sociale støtte, ja, der risikerer man faktisk, at loven virker stik imod sin hensigt. Der er ikke så meget som en hensigts erklæring fra regeringen om, at støtten selvfølgelig skal være der, og når man hører socialministerens besvarelse i dag, ja, så står man også og tænker: Nå, her går det godt, fru kammerherreinde.

Kl. 11.50

Nej, det går ikke godt. Det er sørgeligt, og der skal være al mulig ros til Kristendemokraterne for at præsentere det, som regeringen burde have fremlagt. Socialdemokraterne kan støtte Kristendemokraternes forslag.

Per Dalgaard (DF):

Da vi sidste år behandlede lovforslag nr. L 218, forslag til lov om bortvisning og beføjelse til at meddele tilhold m.v., talte justitsministeren om at gøre et projekt i København, Dialog mod vold, til et landsdækkende projekt. Dette projekt er, sådan som jeg forstår det, et projekt, hvor hele familien – eller måske kun de voksne – skal deltage i en form for mægling eller undervisning i at styre temperamentet.

Dansk Folkeparti er interesseret i at hjælpe folk i nød, også når det gælder voldelige mænd.

Men med hensyn til den udtalelse, der har været om, at det i nogle tilfælde kan erstatte straf, så er det i hvert tilfælde ikke noget, vi går ind for.

Vi bør også lige i forbindelse med det her beslutningsforslag, som Kristendemokraterne har fremsat, finde ud af, hvor store omkostningerne egentlig er, og om der i det hele taget er ressourcer til det. Det fremgår meget ærligt af beslutningsforslaget, at Socialministeriet har oplyst, at socialforvaltningerne ikke har de nødvendige ressourcer til, at et sådant forslag umiddelbart kan gennemføres. Det fremgår ligeledes af forslaget, at der må påregnes en ikke ubetydelig ekstra udgift til kommunernes og amternes indsats.

Med disse ukonkrete perspektiver og med så store indsatser, som dette forslag vil kræve af både fysiske ressourcer og penge, er det ikke et forslag, som vi umiddelbart kan støtte. De tiltag, som ministeren har meddelt allerede findes, finder vi for nuværende må være det, som vi kan forholde os til.

Vi vil i forbindelse med udvalgsarbejdet stille os kritisk-positivt over for beslutningsforslaget og se, hvad der yderligere fremkommer af informationer der. Med de perspektiver og de omkostninger, det har, kan det måske næsten nærme sig finanslovstof, og derfor er det svært at støtte for nuværende.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu plejer Dansk Folkeparti jo at tale meget om, hvor vigtigt det er at gøre noget for ofrene. Lige så snart der er forslag, der går ud på at hæve straffen, når der er begået en forbrydelse, så er Dansk Folkeparti med det samme klar til at trykke på jaknappen. Men når der så kommer forslag, der handler om at hjælpe ofrene, der handler om at sikre ofrene den støtte, de har behov for, og også handler om at forebygge, at der bliver begået ny kriminalitet, så er det utrolig svært at få Dansk Folkeparti med. Så ender det næsten altid med, at Dansk Folkeparti stemmer nej.

Derfor vil jeg gerne høre, om der slet ikke er nogen mulighed for at få Dansk Folkeparti til at leve op til, at man gerne vil hjælpe ofrene og være med til at støtte et forslag, som bygger på de erfaringer, som de, der står ude i hverdagen og hjælper ofrene, kommer med, og som siger: Det er det her, der skal til, hvis de skal have en ordentlig hjælp og kan komme videre i deres liv.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jo, vi er interesseret i at støtte ofrene, og det er også derfor, at vi finder det glædeligt, at der er sat yderligere tiltag i gang med hensyn til projektet Dialog mod vold, som nu også skal køre i Århus og Odense.

Men for Enhedslistens vedkommende er det jo sådan, at det næsten aldrig er nok. Det er lige gyldigt, hvor mange tiltag vi egentlig tager på det område, så er det ikke nok. Det er jo lidt beklageligt. Jeg tror ikke, at vi vil være i stand til fuldstændig at opfylde de ønsker, Enhedslisten har på det her område.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu er det her ikke specielt Enhedslistens ønsker. Det her er de ønsker, som det sagkyndige udvalg, der har forberedt loven om bortvisning fra hjemmet, er kommet med. Det er de ønsker, som de, der arbejder ude i krisecentrene til hverdag, er kommet med. Det er de erfaringer, som man i andre lande, hvor man har indført muligheden for bortvisning, er kommet frem til er nødvendige, hvis man skal hjælpe ofrene.

Så det her er et spørgsmål om, om man kun vil bruge straf, eller om man faktisk også ønsker at give ofrene den hjælp, der er nødvendig, når de står midt i krisen. Det er det, som jeg spørger om Dansk Folkeparti vil være med til. Så kan vi jo under udvalgsarbejdet undersøge, hvor mange ressourcer der skal sættes af, og hvordan det kan indgå i finanslovforhandlinger, og hvornår det kan sættes i kraft, det er klart.

Men det, jeg spørger om, er: Vil Dansk Folkeparti gøre det, som ofrene og deres repræsentanter beder om? Eller vil man kun være med til at hæve straffen?

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Lad os prøve at tale lidt om erfaringerne fra udlandet. Der står i forslaget her, at frivillighed ikke rigtig virker, og at man i Canada, USA og Israel har tvungen behandling af voldelige personer.

Det er jo interessant, hvis Enhedslisten nu går ind for, at vi skal have tvungen behandling af forskellige personer, som har nogle sociale problemer. Det kunne f.eks. også udbredes til tvungen behandling af narkomaner, hvor frivilligheden heller ikke helt virker. Det er interessant, at

Enhedslisten rent faktisk er enig i de udenlandske erfaringer, der siger, at tvang i forbindelse med behandling af voldelige personer er den eneste vej frem.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Projektet Dialog mod Vold er bestemt godt, men jeg synes måske også, at det nu bliver pustet op til, at det kan klare alverdens ting. Det er et projekt, som for fremtiden skal ligge tre steder: Århus, Odense og København. Jeg ved ikke, hvor meget det hjælper, hvis man bor i Lemvig, men det er selvfølgelig en diskussion, man kan tage.

Men hvad med de ofre, der sidder tilbage?

Hvad med den mor og det barn, som sidder tilbage en aften, hvor det er sådan, at far er blevet bortvist? Hvad med dem? Er det ikke her, at der netop er behov for at sætte noget social støtte ind? Det synes vi.

Jeg synes også, at hr. Per Dalgaard til slut i sin tale sagde noget, som både var rigtigt og interessant, nemlig at det her nok er finanslovstof. Der sidder Dansk Folkeparti jo ret tæt på regeringen, og derfor vil jeg sådan set bare høre, om Dansk Folkeparti vil være garanten for, at de penge bliver afsat.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Til det med finanslovforhandlingerne: Jeg tror ikke, at det er noget, vi kan drøfte lige her og nu. De er måske knap nok kommet i gang endnu.

Men jeg kan i hvert fald med hensyn til problematikken om at tage hånd om de folk, der har behov for det, sige, at det klart er noget, vi også går ind for. Selvfølgelig er det det. Det koster penge, og der skal være penge til det. Men der er grænser for, hvor store ressourcer der findes i samfundet. Der er mange projekter, der er mange opgaver, som tager mange ressourcer, så det er selvfølgelig en afvejning, det er klart. Det vil det altid være.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu er vi ved at nå til sagens kerne. Ja, man må prioritere. Det er derfor, man er politiker. Her sidder nogle folk, som får tæsk, deres børn sidder og kigger på, de er ofre for kriminalitet, og sådan som jeg hører hr. Per Dalgaard, så siger Dansk Folkeparti: Jo, og det ville jo også være rart, hvis der var penge til det, men det er der

måske nok ikke lige, og der er jo andre ting, der må komme foran. Er det det, vi skal høre?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Altså nu er det jo ikke sådan, at der ikke er nogen, der tager sig af de voldelige elementer eller rettere tager sig af deres ofre. Det er der jo masser af institutioner der gør. Der er politiet, der er sociale myndigheder, som tager sig af den del af tilværelsen, så det er jo ikke sådan, at man pludselig er fuldstændig lost, og at der ikke sker noget. Det er ikke mit indtryk overhovedet.

Med hensyn til at vi skal prioritere: Ja, det skal vi, og hvis vi nu taler om Socialdemokratiets måde at prioritere på, er der påført det her samfund visse kæmpe udgifter, som vi i hvert fald synes at man godt kunne være foruden, men det kan vi tale om en anden gang.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Det, hr. Per Dalgaard siger her i dag, må undre lidt, for normalt hører vi netop fra Dansk Folkeparti, at der ikke bliver taget nok hensyn til ofre. Det er både, når vi taler om erstatning, og det er også, når vi taler om konkret hjælp. Det har Dansk Folkeparti jo selv tidligere fremsat forslag om.

Her er der et forslag, der vil række en hjælpende hånd til de 40.000 kvinder og de 29.000 børn, der er ofre for vold i hjemmet. Ja, der er tilbud nok osv., siger hr. Per Dalgaard, på trods af at vi ved fra det sagkyndige udvalg, der så på forarbejderne til bortvisningsloven, og vi ved fra socialrådgiverne, fra Joan-Søstrene, fra Det Nationale Voldsobservatorium osv. osv., at tilbudene ikke er nok.

Hvorfor vil Dansk Folkeparti ikke være med til at hjælpe ofrene i denne her sammenhæng?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Igen: Det vil vi gerne. Jeg sluttede min tale med at sige, at vi vil forholde os kritisk-positivt til det beslutningsforslag, der ligger her på bordet. Der skal nok komme noget godt ud af det. Det er jeg ret overbevist om.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil spørge hr. Per Dalgaard, hvad det betyder at forholde sig kritisk-positivt til et forlig. Det synes jeg er et helt nyt ord. Kritisk betyder nor-

malt, at man ikke er tilhænger af det, og positivt betyder normalt, at man er tilhænger af det. Jeg ved jo, at hr. Per Dalgaard ikke er radikal, så hvad betyder det her? Det er jo afgørende, hvad Dansk Folkeparti mener.

Kl. 12.00

Dansk Folkeparti har sædvanligvis en høj profil, hvad angår lov og orden, og at man skal sikre, at ofrene bliver hjulpet. Her står vi med et forslag, der efter al sagkyndighed er et af de meget virkningsfulde forslag. Dansk Folkeparti er udslagsgivende for, om det her forslag skal vedtages eller ej. Derfor den store interesse for, hvad det betyder at være kritisk-positiv.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det får vi svar på nu. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Ja, det får vi svar på nu. Hvis jeg kun havde sagt kritisk, så betyder det stort set, at der næsten ikke er noget at komme efter. Kritisk-positiv betyder, at vi vil forholde os kritisk til de elementer, der kommer frem, med en positiv ånd, forstået på den måde, at det rent faktisk godt kan vise sig, at de elementer, der fremkommer, er nogle, der så kan indgå i den videre lovgivning, således at vi måske næsten får opfyldt det her beslutningsforslag.

Nu står der så også, at det skal gennemføres i indeværende samling, eller det er i hvert fald ønsket, kan man sige, og det betyder jo så netop, at det jo egentlig kolliderer eller bliver koblet sammen med nogle finanslovforhandlinger, som slet ikke er på plads endnu.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søvnald, sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg er spændt på at se udskriften af det, hr. Per Dalgaard svarede her i sidste omgang, for så tror jeg, at det oven i købet på skrift vil fremgå, at det var noget gedigent vrøvl. Men lad det nu ligge.

Normalt er det sådan, når man førstebehandler et lovforslag, at så siger partierne, om de er for et sådant forslag, eller om de er imod det. Jeg ved ikke, om det vil være for meget at bede Dansk Folkepartis ordfører redegøre for det. Hvis hurdlen er, at man synes, at man er bange for, at man ikke får fuld finansiering i år, så er det vel bare et spørgsmål om tidspunktet. Så kan

man jo godt sige ja til forslaget, men diskutere, hvornår ikrafttræden skal finde sted.

Er det konklusionen på hr. Per Dalgaard's ikke voldsomt klare tale?

(Kort bemærkning):

Per Dalgaard (DF):

Nu har jeg ikke så mange års erfaring herinde som hr. Villy Søvnald, men jeg har da i hvert fald 2-3 års erfaring, der siger mig, at i en førstebehandling er det ikke altid, man umiddelbart kan se, hvordan et givent parti forholder sig til et lovforslag eller et beslutningsforslag. Så det er der vist ikke noget nyt i.

Om mit udsagn så er gedigent vrøvl, vil jeg også selv følge på nettet i morgen for at se, om jeg kan give hr. Villy Søvnald ret.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Er der flere, der ønsker korte bemærkninger til hr. Dalgaard? ... Det er der ikke. Tak til hr. Dalgaard.

Dermed er det fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Charlotte Dyremose (KF):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi i Det Konservative Folkeparti er fuldstændig enige i, at det er en alvorlig sag, når der begås vold i hjemmet. Det er da også derfor, at den tidligere konservative social- og ligestillingsminister fremlagde en handlingsplan, for netop at tage vare på denne problemstilling, og det er derfor, at vi fuldt ud bakker op om, at den nye social- og ligestillingsminister følger op på den handlingsplan med en ny handlingsplan i de år, der kommer.

Noget af det, der blev taget fat på i den tidligere handlingsplan, var netop kortlægning af problemstillingerne, og det er noget af det, der bliver fulgt op på nu.

Det forslag, der her ligger fra Kristendemokraterne, har en række gode intentioner, som vi fra konservativ side i det store og hele er ganske enige i. Vi er meget enige i, at det er vigtigt ikke bare at bortvise den voldelige mand, men også at sikre behandlingsmuligheder og rådgivning både for voldsudøveren og familien. Vi har derfor også haft brug for at få mere viden om, hvorfor der er vold i så mange hjem.

Der skal bygges flere behandlingspladser, og derfor er vi også glade for den brede opbakning, som flere også har været inde på, til nu at udbygge bl.a. Dialog mod vold og til den nye

handlingsplan. Formålet med udviklingen af Dialog mod vold er ikke bare at få det ud på flere centre, men vægten er netop også på at inddrage hele familien.

Derudover ser vi også meget positivt på de tiltag, der nu overvejes og undersøges med at inddrage behandlingsvilligheden i udmålingen af straffen, som ministeren også var inde på.

Jeg skal ikke gå dybere ind i de mange tiltag, som allerede er iværksat af den borgerlige regering, blot henviser til, at disse blev nævnt af ministeren, og derfor sige, at vi i Det Konservative Folkeparti ikke kan tilslutte os forslaget, men heldigvis kan tilslutte os de mange gode initiativer, som allerede er taget til opfølgning af den lovgivning, der er lavet af denne regering.

Kl. 12.05

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Dyremose. Og det er hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil gerne starte med en konklusion. Jeg synes, det er et prisværdigt godt forslag, som Kristendemokraterne her kommer med, og SF støtter det uden forbehold.

Jeg synes, det er underligt, når vi diskuterer store samfundsproblemer, at de partier, der normalt er stærke lov og orden-partier og tilhænger af, at ofrenes side skal tilgodeses, er så tilbageledede i debatten.

Det er jo rigtigt, som hr. Jann Sjursen pegede på under en af de korte bemærkninger, at det her uden undtagelse er det største voldsproblem overhovedet i vores samfund. Det vedrører, som hr. Jann Sjursen også var inde på, 40.000 kvinder og et sted op mod 30.000 børn. Det er alvorligt for de voksne, men det er måske endnu mere alvorligt for børnene at være vidne til de her ting.

Det er rigtigt, som socialministeren var inde på i sin indledning, at satspartierne laver nogle ting i forhold til vold mod kvinder, som vi i sagens natur også støtter. Det er bare underligt, når man har bedt Strafferetsplejeudvalget om at komme med anbefalinger og det lige præcis kommer med de her anbefalinger som de centrale, hvis man ikke bare vil vold og straf, men hvis man også vil forebyggelse, at det så lige præcis er dem, der spadseres uden om, for det er jo meget fornuftige forslag, der ligger her.

Det ene er tilbud om konkret hjælp og rådgivning til og beskyttelse af ofrene for vold i hjemmet, for vi ved, at den tid, der er den farligste, er

den tid, der kommer umiddelbart efter en bortvisning. Det er den periode, som den første tredjedel af forslaget retter sig imod.

Men det er også klart ud fra et retssyn, der hedder, at vi har en stor interesse i at forebygge vold, at den anden del af forslaget er vigtig, nemlig tilbud om behandling til personer, så vi sikrer, at man får rettet op på den situation, at de klarer bestemte situationer med vold.

Endelig synes vi, at forslaget om flere botilbud også er et godt forslag. Socialministerens grund til ikke at kunne støtte det forslag var, at der også var andre, der stod og ventede på en bolig. Det er rigtigt. Men det var nærliggende, at regeringen var lidt mere ambitiøs på det punkt, der hedder at sikre, at der er betalelige boliger til mennesker, der har brug for det.

Som konklusion: Vi støtter forslaget, vi synes, det er et rigtig godt forslag, Kristendemokraterne er kommet med.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvordan Socialistisk Folkeparti forholder sig til den udtalelse, der er kommet fra direktør Per Hensen fra Askovgården, om, at frivillighed ikke hjælper, men at der skal være tvungen behandling af de voldelige mænd.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Vi er altså ikke så tvangsorienterede i SF, som man er i Dansk Folkeparti. Vi tror, at tvang har en række negative sider, både når vi taler vold, og når vi taler behandling.

I øvrigt er vi kommet langt i Danmark med tilbud om frivillighed, og derfor er vi helt enige i lovforslagets intentioner om, at det skal være et tilbud.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Dalgaard, sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Det er jo så netop en af forskellene på SF og Dansk Folkeparti. Her vil SF jo ikke forholde sig til den virkelige verden, hvor det viser sig, at frivillighed er noget, som medfører, at kun ganske få af de mænd, der reelt set har behov for en behandling, deltager i den.

Næste problematik i den sag er jo, at kvindecentrene herhjemme for tre fjerdedele vedkom-

mende er befolket af kvinder, der ikke er danske. Det vil sige, at udenlandske mænd banker deres kvinder i større stil end danske mænd. Det er en anden problematik, som handler om, at man rent faktisk også har et kulturelt problem i forbindelse med den vold, som mænd udøver over for kvinder.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Der er bestemt ganske mange forskelle på SF og Dansk Folkeparti i synet på, hvordan vi håndterer forebyggelse i forhold til straf.

Jeg synes, det er tankevækkende, at i den periode, hvor Dansk Folkeparti har støttet den nuværende regering, har man øget straffen ganske dramatisk voldsomt, og man har udbygget fængselsvæsenet ganske dramatisk voldsomt.

Kl. 12.10

I SF er vi tilhængere af, at folk bliver straffet, når de har begået noget kriminelt. Men vækker det ikke til eftertanke hos Dansk Folkeparti, at antallet af straffede er stigende? Vækker det ikke til eftertanke, at den tid, der går, fra man er blevet idømt en straf, til man skal starte afsoningen af straffen, hele tiden bliver længere?

Det er vi jo meget optaget af i SF, og jeg er helt enig med hr. Per Dalgaard i, at vi afgørende skilles i synspunktet på nødvendigheden af at forebygge, fordi man ikke kan straffe sig igennem samfundsproblemer, specielt ikke i en periode, hvor Danmark socialt trækker så skævt, som Dansk Folkeparti er med til i øjeblikket.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Villy Søvndal.

Så er det fru Ida Jørgensen som ordfører.

Ida Jørgensen (RV):

Det her er jo et beslutningsforslag, som har meget potentiale i sig. Vores endelige stillingtagen afhænger dog af, hvordan man kan få finansieret det, og vi venter således på, hvordan det bliver behandlet i udvalget.

Vi vedtog jo lov nr. 449 af 9. juni 2004, og det var en meget ventet lov. Den sikrede, at den voldsramte familie kan blive i hjemmet, mens voldsmanden skal forvises. Den lov støttede vi, for det gav jo bedre forhold for den voldsramte familie, som nu ikke skal tvinges ud af hus og hjem i en situation, hvor familien allerede er præget af opløsning og fortvivlelse.

Men loven vil jo ikke ændre voldsmandens adfærd, straf og fængsling forhindrer ikke en

gentagelse af den voldelige adfærd, og derfor er det nødvendigt at inddrage andre midler, det er nødvendigt at fokusere på forebyggelse.

Det foreliggende beslutningsforslag fokuserer også på forebyggelse, da der ikke blot skal tilbydes behandling til ofrene, men også til udøveren, og det er jo udøveren, der er problemets rod, og som der står i Vandrehallen: Skal ukrudt luges, så glem ej roden.

Vi er altså overvejende positive over for det her beslutningsforslag, men vi vil gerne have større klarhed over, hvordan man kan få det finansieret.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Ida Jørgensen.

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke Kristendemokraterne for at have fremsat forslaget, som vi varmt støtter.

Det var jo sådan, da vi diskuterede loven om bortvisning, som flere andre også har været inde på i debatten, at det var klart, både fra Strafferechtsplejeudvalget, fra kvindekrisecentre, fra alle de mange, der arbejder med området, og som også mange af os, der diskuterede det, gjorde opmærksom på, at det ikke er nok at bortvise manden; det hjælper lige i det konkrete øjeblik, man gør det, men derefter er der et stort behov for opfølgning, og det er lige præcis det, som det her forslag peger på. De eksperter, der sidder med problemet til daglig, sagde, at det er på de her punkter, vi skal sætte ind.

Det er utrolig vigtigt, at vi sikrer, at der er hjælp til kvinden og til børnene. Det nytter jo ikke noget, at politiet kommer og henter manden, så sidder kvinden og børnene derhjemme, og så sker der ikke mere. Det bliver helt absurd, når socialministeren så henviser til, at børnene kan få hjælp på krisecenteret. Meningen er jo netop, at de skal kunne blive i hjemmet og ikke skal tage på krisecenter, og derfor er det vigtigt, at der med det samme er nogle fagligt kvalificerede, der kan rykke ud og hjælpe i hjemmet, kan hjælpe med, hvad der er af muligheder, og hvad der er af tilbud, for at børnene kan komme til at snakke om, hvad det egentlig er, der er foregået, for deres mor vil typisk have sin egen krise, og børnene har behov for at snakke med en voksen, som ikke er involveret i det.

Alt det har ministeren åbenbart ikke rigtig opdaget, medmindre ministeren mener, at bør-

nene skal flyttes på krisecenter, og det tror jeg trods alt ikke lå i ministerens svar.

Vi risikerer altså også i forhold til den mand, der bliver bortvist, at det kan gå helt galt, hvis han, som ministeren siger, bare skal på herberg, og så skal der ikke ske andet. Så er det fint nok, at der bliver nogle projekter, behandlingstilbud osv., men nogle skal jo gå ind og snakke med den mand og tage sig af, at han kommer i kontakt med de behandlingstilbud, og det vil trods alt være noget nemmere, hvis der er nogle botilbud, som man kan henvise ham til, hvor der er noget kvalificeret personale, der kan tage sig af at få snakket med ham og finde ud af, hvad det lige er for et behandlingstilbud, han har brug for, hvad man kan gøre, for at det ikke kommer til at ske igen, og derefter på lidt længere sigt kan undersøge, om der er mulighed for, at familien kan finde sammen igen, eller hvad der skal ske. Men der er altså brug for nogle, der kan gå ind med kvalificeret hjælp med det samme, og det er socialforvaltningerne i kommunerne altså ikke gearet til. Der skal speciel hjælp til, som der også bliver peget på her.

Kl. 12.15

Når vi gerne vil have fokus på at forebygge vold, er det også vigtigt, at vi tager os af børnene, for vi ved, at en del af dem, der udøver vold, selv har oplevet at være i et voldeligt hjem. Det gør det ekstra vigtigt, at vi tager os af børnene og prøver at snakke igennem med dem, hvad der er foregået, prøver at fortælle dem om, hvordan man kan løse konflikter på andre måder, prøver at sikre, at de derefter får en god og tryk barndom.

Så har hr. Per Dalggaard prøvet at rejse debat om det, der står om, at det skal være obligatorisk at give behandlingstilbud. Jeg tror, hr. Per Dalggaard ikke helt har været i stand til at læse det, der står, eller har misforstået det, for det, der står i forslaget fra Kristendemokraterne, er jo, at det skal være obligatorisk, at folk får et tilbud, når de bliver bortvist, men det er jo ikke det samme som, at man dømmer dem til et tilbud. Man kan ikke dømme folk i det øjeblik, de bliver bortvist, for da er der endnu ikke en dom for, at de har begået noget strafbart.

Vi mener, det er vigtigt, at det er obligatorisk, og at der er behandlingstilbud til alle, og det burde regeringen sikre. Det er, som det også er fremgået af debatten, ret absurd, at vi har en situation i de her år, hvor vi har en regering, der med støtte fra Dansk Folkeparti hæver straffene den ene gang efter den anden, fordi den siger, at

man skal tage hensyn til ofrene, men når der så kommer forslag, der handler om ofrene, jamen så afviser den dem, fordi der ikke er ressourcer nok til det.

Hvis nu man satte en del flere ressourcer ind på at forebygge vold, så kunne det være, vi begyndte også at kunne se det i kriminalstatistikkerne, i stedet for at det, vi kan se, er, at de vokser og vokser, samtidig med at straffene vokser og vokser.

Vi støtter forslaget og håber, at det i hvert fald, når vi har fået et nyt flertal efter næste valg, vil kunne lade sig gøre at gennemføre det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Barfod, og så er det hr. Jann Sjørnsen som ordfører for forslagsstillerne.

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for debatten om dette beslutningsforslag fra Kristendemokraterne, B 1, og naturligvis også til ministeren for gengivelsen af regeringens holdning til beslutningsforslaget.

Ministeren redegjorde for så vidt på udmærket vis for de initiativer, der er taget fra regeringens side på voldsområdet helt bredt, både handlingsplaner og konkrete initiativer, og var da selvfølgelig også inde på de initiativer, der havde direkte relation til bortvisningsforslaget, som blev vedtaget af Folketinget i sidste folketingsamling.

Kristendemokraterne ser med meget stor alvor på vold i samfundet i det hele taget, men i særdeleshed på vold i hjemmet. Hjemmet skulle jo meget gerne være en tryk base både for voksne og for børn, og derfor er vold i hjemmet noget af det mest modbydelige, man næsten kan forestille sig. Man får ligesom slået benene væk under sig eller det, der er langt værre, når det kommer til stykket. Det er jo det, der er virkeligheden, og det gælder både kvinder og børn og også mænd. 40.000 kvinder, 29.000 børn og så altså også et anseligt antal mænd er hvert år involveret i sådanne voldshandlinger. Det taler sit tydelige sprog.

I sidste folketingsamling besluttede Folketinget sig for at gennemføre det såkaldte bortvisningsforslag. Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at vi faktisk ikke gennemførte Østrigmodellen, sådan som Kristeligt Folkeparti – hed det dengang – i sin tid fremsatte beslutningsforslag om i Folketinget. Det blev det nemlig ikke til. Det blev til en del af det, man gør i Østrig og nu

også andre lande, nemlig at man kan bortvise en voldsudøver fra hans eget hjem.

Det fik også Kristendemokraternes opbakning i sidste folketingsamling, om end det var noget tøvende efter den debat, der havde været, netop fordi regeringen valgte at gå imod Strafferetsplejeudvalget, det sagkyndige udvalg, der har set på forarbejderne til loven og anbefalet, at man netop som i Østrig så på, hvordan man kan behandle voldsudøveren, men jo da ikke mindst også dem, som er blevet ofre for vold. Det påkaldte sig også en lang række organisationers kommentarer til regeringens lovforslag i sidste folketingsamling, at man netop fra regeringens side ikke havde valgt at tage, om man så må sige, den fulde Østrigmodel.

Der var kritik fra Dansk Socialrådgiverforening, som mente og også fik medhold i det fra Socialministeriet, at der ikke var afsat ressourcer nok på socialforvaltningerne til at klare de opgaver, som man måtte påse. Der har været kritik og er stadig væk kritik fra Det Nationale Voldsobservatorium, fra Joan-Søstrene osv.

Når Venstres ordfører, hr. Flemming Møller, her i debatten ligesom siger, at Kristendemokraterne lægger op til at forcere udviklingen, så vil jeg sige, nej, det gør vi ikke. Vi lægger bare op til, at Folketinget hjælper regeringen til at gøre det arbejde, der burde være gjort allerede i sidste folketingsamling, da lovforslaget blev vedtaget, et lovforslag, som jeg blankt erkender at også Kristendemokraterne stemte for, men hvor jeg nok må sige, at det er et spørgsmål, om vi i virkeligheden skulle have gjort det, om vi ikke skulle have sagt, at vi vil sikre, at bortvisningsloven bliver fulgt op af de nødvendige sociale hjælpeforanstaltninger til dem, der bliver ofre for vold, kvinder og børn især, og at voldsudøverne ikke blot får en tænkepause med bortvisningsforslaget, men også får en egentlig behandling, der kan være med til at sikre, at de ikke fortsat udøver vold, som vi desværre ved er tilfældet, når der ikke rigtig sker noget.

Kl. 12.20

Det korte af det lange er dybest set, at det forslag, som vi behandler i dag, er det forslag, som regeringens egne eksperter sagde skulle have været fremsat, samtidig med at man fremsatte lovforslaget i sidste folketingsamling.

Jeg er glad for, at en række partier, Enhedslisten, Socialistisk Folkeparti, Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre, har udtrykt sig positivt om forslaget. Så er der et parti, der både er positivt og kritisk, nemlig Dansk Folkeparti. Jeg skal

ikke i forlængelse af hr. Villy Søvndals øvelse prøve at udlægge mere præcist, hvad det så i praksis betyder, men det har måske noget med økonomi og finanslov at gøre. Det har det selvfølgelig også, og derfor er det her i øvrigt også en del af Kristendemokraternes finanslovudspil og noget, vi har forsøgt at inddrage i finanslovforhandlingerne.

Men det er ikke rimeligt, at de initiativer, der så trods alt er taget, og det skal regeringen selvfølgelig have ros for, og som man også har søgt at få indarbejdet i satspuljeforliget for 2005, i virkeligheden er nogle midlertidigt finansierede foranstaltninger.

Det, som man burde sikre med bortvisningsforslaget i relation til behandling og hjælp til voldsofre, var noget, der skulle være permanent finansieret, og ikke noget, som skal forhandles med jævne mellemrum i forbindelse med forskellige satsforlig. Derfor er vi også kritiske, selv om vi selvfølgelig er et af satspuljepartierne, over for, at det er den måde, som regeringen søger at finansiere de foranstaltninger på, som i virkeligheden burde være en del af den almindelige finanslov.

Jeg er enig med de ordførere, som har undret sig noget over specielt Dansk Folkepartis holdning, men det kan selvfølgelig også være regeringspartierne holdning, at de ikke i højere grad er optaget af at hjælpe voldsofrene, når man i øvrigt så gerne vil have lov og orden og have, at det er de rigtige, om jeg så må sige, der bliver straffet.

Det er voldsofrene, som ikke får den fornødne hjælp, også ved den måde, som bortvisningsforslaget praktiseres på, og som flere organisationer har peget på, kan vi altså meget nemt havne i en situation, at den danske måde at gøre det på gør ondt værre i stedet for at hjælpe både voldsudøvere og voldsofre, sådan som vi har oplevet det i Østrig.

Derfor håber jeg, at vi med dette beslutningsforslag endnu bedre kan få belyst konsekvenserne af den lovgivning, der blev vedtaget før sommerferien, end det lykkedes der, og også kan komme videre med at få kortlagt, hvad det er for nogle tilbud, vi mangler herhjemme, for at man kan sig med ret og rimelighed, at vi lever op til de forventninger, som de 40.000 kvinder, de 29.000 børn og en hel del mænd også må have, hvis vi skal komme videre her og få forebygget vold i hjemmet, for det er det, det dybest set

handler om. Ellers bliver bortvisningsforslaget, som det blev vedtaget i sidste folketingsssamling, alene symptombehandling og medvirker ikke til, at vi får vendt den negative voldsspiral, som vi desværre er havnet i for så vidt angår vold i hjemmet, og den skal vendes.

Derfor ser vi frem til udvalgsarbejdet og håber, at vi der kan nå videre også end det, som ministeren har lagt op til. Jeg kvitterer selvfølgelig for, om end jeg mener, at regeringens indsats på det her område er meget, jeg vil næsten sige, kritisabel og mangelfuld, at der selvfølgelig er initiativer, som også er taget i fællesskab med partierne i forbindelse med satspuljeforhandlingerne. Det er bare ikke nok. Men de, der er taget, og som vil blive taget også i en ny handlingsplan, vil jeg selvfølgelig godt kvittere for, uanset at jeg så langt fra er tilfreds med regeringens modtagelse af dette beslutningsforslag, hvor det alt andet lige burde ligge lige for, at regeringen sagde, ja tak, det tager vi, for det hører med til den lovgivning, der blev vedtaget i sidste folketingsssamling.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er naturligvis glad for, at hr. Jann Sjursen også anerkender de mange tiltag, som netop er iværksat fra regeringens side.

Kl. 12.25

Så kom hr. Jann Sjursen en lille smule ind på det her med, om det nu var et hovsaforslag eller ej. En af de bekymringer, som jeg godt kunne have med hensyn til det her med endnu mere udbygning, er, at det, vi i hvert fald lægger op til at udbygge, er Dialog mod vold fra ét sted til tre steder. Det er klart vores mål, at det skal være dækkende for samtlige de regioner, vi kommer til at få med den nye struktur.

Deler hr. Jann Sjursen slet ikke min bekymring for, hvis vi går endnu hurtigere, at vi så simpelt hen mangler den faglige kapacitet, mangler den faglige viden, mangler det personale, der kan varetage det omfattende arbejde, der jo er bl.a. i Dialog mod vold, og at man derfor kunne risikere netop at forhaste processen, så man ikke får nogen kvalificerede tilbud?

Med det tempo, vi har nu, som faktisk er 200 pct. af den tidligere indsats, kan vi på den måde udbygge det med en solid faglig basis og har derfor en bedre forudsætning for at udbygge det endnu mere senere.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Nu synes jeg, at den der 200 pct.s udbygning, som fru Charlotte Dyremose nævner, i virkeligheden siger mere om, hvad der var før, end hvad der er nu, for der har ikke været ret meget før. Så kan man selvfølgelig også sige, at så har erfaringerne ikke været så store endda. Men Østrigmodellen har været kendt i en række år. Folketinget har diskuteret det her tidligere, bl.a. efter forslag fra Kristendemokraterne, så det er jo ikke sådan, at vi ikke har nogen erfaring herhjemme eller for den sags skyld internationalt på det område.

Jeg mener sagtens, at man kunne have gået hurtigere frem uden at forcere en udvikling, uden at gå på kompromis med den faglige kvalitet, som vi selvfølgelig også ønsker på det her område. I hvert fald kunne man jo nå videre end blot til at henvise voldsudøvere til et forsorgshjem, som der ligesom blev lagt op til fra ministerens side. Det mener jeg sådan set er et lousy tilbud, som overhovedet ikke lever op til intentionerne i selve lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan da kun dele hr. Jann Sjursens glæde over, at vi så ikke har den tidligere regering, som åbenbart ikke fik taget hul på det her, men at vi heldigvis nu har en regering og en socialminister, der tager tingene seriøst og alvorligt.

Hr. Jann Sjursen talte også om det her med kortlægningen, og det er jo netop noget af det, som den første handlingsplan fra denne regering tog fat på, nemlig at få kortlagt, hvad årsagen til volden er, hvor mange af de her børn der egentlig er, hvad det er for en baggrund, de her børn har. Derfor er vi jo faktisk i gang med et ganske konstruktivt arbejde, som den nye handlingsplan fra socialministeren forhåbentlig også vil følge op.

Der må jeg jo så bare dele hr. Jann Sjursens glæde over, at vi nu endelig har fået taget fat på problemstillingen, dog med det lille men, at jeg gerne vil sikre mig, at vi med denne trods alt 200 pct.s udbygning også sikrer, at der er det faglige personale til at varetage denne her udbygning.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg synes somme tider alt for meget havner i, at nu skal vi kortlægge og undersøge endnu mere.

Selvfølgelig skal vi også i Folketinget vide, hvad det er, vi gør. Men jeg synes, at lige præcis på det her område er det lidt at undervurdere den viden og den erfaringsopsamling, som en række organisationer har, når det angår vold i hjemmet.

Det er desværre ikke noget nyt fænomen. Det er alt for gammelt, og vi ved faktisk kun alt for godt, hvor galt det står til. Det er derfor, jeg er kritisk over for, at heller ikke denne her regering, vil jeg så sige, med rettidig omhu har sørget for at lægge et tilbud sådan til rette, at man rent faktisk kunne imødekomme de behov, der er.

På det helt banale plan må jeg jo sige, at regeringen med sit lovforslag fra sidste folketingsamling næsten har lagt op til lovgivning mod bedre vidende. Man har f.eks. ikke villet give de fornødne ressourcer til socialrådgivernes indsats på forvaltningerne rundtomkring i kommunerne. Det kan jo ikke være et spørgsmål om, hvorvidt de nu findes eller ej. Det gør man jo i alle andre tilfælde, hvor der bliver lovgivet, og hvor det rent faktisk kræver en ekstra indsats fra kommunal side eller i denne her aktuelle problemstilling af socialrådgiverne.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg er helt sikker på, at intentionerne med det her forslag er gode, og at man ønsker, at så mange voldelige mænd som overhovedet muligt får en anden holdning til tilværelsen.

Men når det nu igen er baseret på frivillighed og det viser sig, at der faktisk kun er måske 10 pct., 20 pct. af de voldelige mænd, der vil deltage, hvor stor en effekt kan forslaget så egentlig få, hvis det blev gennemført, som der står her?

Den tvungne behandling, som andre lande siger skal gennemføres, er det noget, Kristendemokraterne går ind for?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg synes, at det skridt, som det er beskrevet i vores beslutningsforslag – jeg tror også, det var fru Line Barfod, der redegjorde for det tidligere i sit ordførerindlæg, og det tror jeg i øvrigt også jeg hørte ministeren nævne i sin besvarelse af beslutningsforslaget – at man kunne tage, er i forbindelse med domsafsigelsen at give den pågældende en betinget dom, hvor vilkåret kan være, at han tager imod behandling.

Det tror jeg, havde jeg nær sagt, er en god måde at gøre det på, hvor man i virkeligheden lægger op til det, man måske så kunne kalde frivillig tvang i forbindelse med en betinget dom. Så vidt er jeg villig til at gå nu, og det er det, vi har beskrevet i vores beslutningsforslag, som i øvrigt hæfter sig op på nogle af de erfaringer, som Dialog mod vold har gjort.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jamen frivillig tvang er jo frivillig med tryk på frivillig. Det vil jo egentlig medføre, at det faktisk ikke er alle dem, som egentlig burde have en behandling, der deltager i den. Og så er det igen sådan, at effekten vil have et betydelig mindre omfang, uanset om man nu skulle synes, at den her form for erstatning for en straf i forbindelse med en behandling er sagen, hvilket vi ikke er særlig glade for.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Ja, men lige præcis den del er jo så noget af det nye, hvor man kan sige, at der har vi måske brug for at grave dybere, hvorimod nogle af de andre tilbud, som vi ønsker iværksat med selve forslaget, er velkendt stof, om man så må sige, hvor man umiddelbart kunne skride til handling.

Lige det her synes jeg er noget af det, der kræver ekstra overvejelser, inden man skrider til handling, men dem er vi villige til at gøre os. Det er derfor, vi har nævnt det i beslutningsforslaget, og også fordi andre herhjemme, altså Dialog mod vold, har nævnt, at det måske var en vej, man rent faktisk kunne gå.

Men det skal ikke undskyldes, at hovedsigtet med de tre pinde, vi har forsynet vores beslutningsforslag med, er kendt stof. Det er gennemtygget af eksperterne, og de har sagt, at sådan bør vi gøre, hvis vi vil have en ordentlig ordning, og det er det, man gør i Østrig.

Spørgsmålet er til syvende og sidst, om Folketinget vil gøre det her ordentligt til gavn for voldssofrene, men også til gavn for voldsudøverne, sådan at de ikke laver tosserierne igen, eller vi vil negligere de store tal, der er på det her område: 40.000 kvinder, 29.000 børn og adskillige tusinde mænd ligeså. Det er det, det drejer sig om, og derfor er det her problem altså kanonstort, og det bør tackles noget anderledes, end jeg synes regeringen har lagt op til det her i dag.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 11:

Forslag til folketingsbeslutning om ret til et værdigt liv for alle ældre.

Af Line Barfod (EL) m.fl.

(Fremsat 7/10 2004).

Forslaget sattes til behandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

I dagens beslutningsforslag foreslår Enhedslisten, at regeringen skal bruge 35 mio. kr. til et projekt om ældrepleje. Formålet er at sikre alle ældre menneskers ret til et værdigt liv.

Enhedslisten tager udgangspunkt i ti rettigheder, som Forbundet af Offentligt Ansatte og Dansk Sygeplejeråd formulerede for snart 3 år siden. De ti punkter omfatter retten til selv at træffe et valg på en række områder, som jeg tror de fleste af os opfatter som en selvfølge. Jeg har svært ved at forestille mig, at nogen af os tænker: Livskvalitet og selvbestemmelse betyder ingenting for mig, når jeg bliver gammel. Nej, vel? Retten til selv at bestemme, det er vist noget, vi alle sammen kan blive enige om.

At man er blevet ældre og måske blevet afhængig af hjælp fra det offentlige, er ikke ensbetydende med, at man ikke skal lyttes til, og at man ikke skal have indflydelse på de løsninger, der skal hjælpe en med at leve sit liv. Jeg er derfor meget enig i de værdier, som de ti forslag til ældres rettigheder udtrykker. Disse bud på centrale rettigheder har for mig at se fat i noget vig-